

Mourier-Petersen: Jeg skal blot til-
lade mig at gjøre en kort Bemærkning i An-
ledning af, hvad den høitærede Ordfører ud-
talte i sit sidste Foredrag. Jeg tror ikke, at
det er aldeles korrekt, naar han fremstillede
Vædringsforslaget under Nr. 11 som indehol-
dende noget Nyt, der ikke tidligere var kommet
frem. Jeg maa nemlig gjøre gjældende, at
det deri omhandlede Punkt, foruden at det har
været paa Bane i Udvalget, hvad maasse kan
være undgaaet den ærede Ordførers Opmærk-
sømheds, ogsaa har været optaget i det Min-
dretalsforslag, der forelaa ved 2den Behand-
ling, hvad der dog ikke kan være faldet ud af
den ærede Ordførers Erindring. I det davæ-
rende Mindretalsforslags § 3 fandtes der netop
en Bestemmelse, som gik ud paa det samme
som det af mig nu omtalte Vædringsforslag,
nemlig paa at hæve den Ubillighed, som vilde
komme tilføede paa enkelte Gods, naar der blev
sat en aldeles bestemt Grændse for Dmde-
lingens retten, og i den Udtalelse, hvormed jeg tillod
mig at motivere Mindretalsforslaget ved Sa-
gens 2den Behandling, gjorde jeg ogsaa netop ud-
trykkelig gjældende, at det var mig bekendt,
hvorledes paa enkelte Gods i Sjælland, og det
endogsaa i det Mindste paa eet Gods paa
Østkysten af Sjælland, enhver Dmfordeling vilde
være umulig, hvis Bestemmelsen i Lovforsla-
gets § 1, første Stykke, blev endeligt vedtagen
uden nogen Mulighed for, at der kunde afvi-
ges derfra.

Strup: Jeg vilde for mit Vedkom-
mende have udtalt en lignende Forundring
over, at den ærede Ordfører kunde betegne det
omhandlede Vædringsforslag som en ny og
fremmed Tanke, som altsaa Udvalget ikke havde
havt Tid og Leilighed til at drøfte, men da
min ærede Sidemand (Mourier-Petersen) alle-
rede har opholdt sig ved dette Punkt, skal jeg
ikke tillade mig at opholde Thinget længere
med en Godtgjørelse af, at Tanken ingenlunde
er saa ny, at den kunde være overraskende
enten for den ærede Ordfører eller for Ud-
valget i det Hele. Det forekommer mig og-
saa, at, dersom det skulde være en afgjørende
Indvending imod Vædringsforslaget, at den i
samme foreslaaede Grændse er saa vag, saa

vilde det have været meget ønskeligt, at denne
Indvending var bleven gjort gjældende lige-
overfor Mindretalsforslaget, saaledes som det
forelaa til 2den Behandling; men blandt de
mange Indvendinger, som den Gang fremkom
mod dette Forslag, skulde jeg seile meget om
denne Indvending havde Plads. Vi havde
tværtimod antaget, at netop denne Grændse
med sin Ubestemtheds vilde findes langt mere
tiltalende særlig af Udvalgets Flettal og af
den ærede Ordfører, end om vi havde tilladt
os at foreslaa en Hartkornsgrændse som f. Ex.
2 Edr. Hartkorn, thi saa vilde man med
Føie kunne have sagt, at Hovedreglen ganske
vist er 20 Edr. Land boniteret Areal, men
da der ved Siden deraf angives 2 Edr. Hart-
korn som den Grændse, Ministeriet kan gaa
ned til, vil Bestemmelsen om de 20 Edr.
Land ganske sikkert blive illusorisk. Det vil
ikke blive Tilfældet efter vort Vædringsforslag;
thi mange Gaarde ville kun kunne reduceres
høist ubetydeligt under 20 Edr. Land, naar
de skulle vedligeholde Karakteren af en Gaard.
Det forekommer mig desuden, at netop den
Elasticitet, som Grændsen faar, er et stort
Fortrin, idet Hartkornsgrændsen jo ingenlunde
betegner det Samme i Landets forskellige
Egne. Det er Enhver, som har noget Kjen-
skab til de forskellige Egne i Landet, fuldt
vel bekendt, at man i de fjernere Provi-
nser af Landet vil finde ikke een, men i hundrede-
vis Gaarde paa 1 Ed. Hartkorn, som efter
deres hele Bessaffenhed ere fuldt saa meget
Gaardbrug, have fuldt saa megen Betydning
som Gaardbrug, som mange Bøndergaarde paa
Sjælland eller de smaa Der paa 4—6 Edr.
Hartkorn. Jeg tror altsaa netop, at den Elastic-
citet i Begrændsningen, som er foreslaaet af
os, er et absolut Fortrin, som jeg havde anta-
get, at det ærede Udvalg vilde have skjønnet
paa. Det er jo i Dvrigt heller ingenlunde
saa, at det er noget Nyt. Vi maa erindre, at
en af de af mig citerede Forordninger staa-
r ved fuld Magt endnu, og at i dette Dieblik
kan denne Afgjørelse af, hvor meget der er
tilstrækkeligt til en Gaardmandsfamilies Er-
næring naarsomhelst blive paakaldt. Forord-
ningen af 1787, som jeg for citerede, staa-
r ved Magt i dette Dieblik og netop med denne